



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΓΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΗΛΙΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΤΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Ἦ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἀλεξανδρείας ἀποστολὴ πολεμικῶν πλοίων ἰδοὺ ὅτι ἐδικαιώθη ἐκ τῶν πραγμάτων, χωρὶς νὰ δυνηθῇ βεβαίως νὰ τὰ προλάβῃ, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ προλάβῃ διὰ τὸν ἰδικόν του πρόξενον καὶ μηχανικόν οὔτε αὐτὸς ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ὅσω λυπηρὸν εἶναι τὸ πάθημα τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ, τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἐν Αἰγύπτῳ πολιτικοῦ πράκτορος, τόσω ὑπερήφανος ἀποβαίνει αὐτὴ ἢ ἐκ τῶν πρώτων συμμετοχῇ του εἰς τοὺς κινδύνους μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μεγάλων δυνάμεων. Καὶ ἦτο τόσον δικαία ἡ διαδραμάτισις προσώπου πρωταγωνιστοῦ τοῦ ἡμετέρου πράκτορος, διότι καίτοι ἀντιπροσωπεύει δύναμιν μικράν, οὐχ ἥττον ἀνήκει εἰς ἔθνος, ὅπερ ἐν Αἰγύπτῳ ἕνεκα τοῦ πολυαρίθμου τῆς ἀποικίας του καὶ τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν δυνάμεων καὶ τῶν πυκνῶν ἐργατικῶν τάξεων προβάλλει ἐκεῖ μετὰ τῶν πρώτων δυνάμεων καὶ ἂν ὁ Ἀραβὴς ριφθῇ ὡς εἰς τελευταῖον καταφύγιον εἰς τὰς ταραχάς, διὰ νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ τῶν ταραχῶν εἰς τὴν ἀγχόνην, οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν εἰσήγησιν τοῦ γενναίου μας πράκτορος πιστεύομεν ὅτι θὰ διαδραματίσωσιν ἔντιμον πρόσωπον ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως καὶ περιορισμοῦ τῶν παραφρονησάντων Φελλάχων.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Οἱ χωρικοὶ καὶ κτηρατῖαι Λεβαδείας προητοίμασαν τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον διὰ τὸν κ. Σκουλούδην :

Γαίης ἔχοις ἐλαφράς!

Ἐχομεν σχεδὸν κυνικὰ καύματα, καὶ ὅμως εἰς τὴν ἑλ-λειψιν τῶν καταβρεγμάτων προσετέθη καὶ ἄλλο κακόν, τὸ ἀσυγκρίτως ἀποτροπαιότερον, ἢ ἐπιχωμάτωσις τῶν ὁδῶν. Ὁ Πάρνης πλέον καὶ ὁ Ὑμηττὸς καὶ ὁ Κορυδαλὸς καὶ τὸ Πεντελικόν, ἴσως καὶ ὁ Παρνασσὸς ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ Ἐλυμπος τοῦ Πάτερ Ἀρεντούλη τοῦ Πειραιῶς, ὅλα αὐτὰ τὰ βουνὰ δὲν εἶναι ἐκεῖ ὅπου τὰ ὥρισεν ἡ φύσις καὶ ἡ γεωγραφία, ἀλλὰ μετεβιβάσθησαν ὅλα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου, τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, εἰς τὰ Χαφτεῖα, εἰς τὰ παρόδια, ὅπου συγκέντρωσις κόσμου, ὅπου διάβασις ἀνθρώπων, ὅπου δρόμος διὰ περιπάτον.

Καὶ μήπως θὰ ὑψώσωμεν φωνὴν κατὰ τῶν χανδακίων, κατὰ τῶν προχωμάτων, κατὰ τῶν βουνῶν, κατὰ τῶν πετρωμάτων, τὰ ὅποια ὅλα ἀνεστάτωσαν τὰς Ἀθήνας, τὴν δὲ νύκτα κυρίως, τὴν μόνον ἀστροφεγγῇ νύκτα, χαίνουσι διαβολικῶς, ἀναγκάζοντα τὸν διαβάτην νὰ βαίνει μετὰ φόβου Σούτου, πίστεως πρὸς τὴν ὄρασίν του καὶ ἐλπίδος ὅτι δὲν θὰ συντρίψῃ τὸ ἐν τέταρτον τοῦλάχιστον τῶν κώλων του;

Ὅχι, ἂς μείνουν ὅλα αὐτὰ τὰ χάσματα ἀνοικτὰ, ὡς χεῖλη Νεγρεπόντη μὴ ἔχοντος νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸ δαμασκηνὸν τῶν «Νέων Ἰδεῶν» ντοῦς, ἀφοῦ ἔχουν σκοπὸν καθαρτικὸν καὶ ὑγιεινὸν καὶ ἀφοῦ χρησιμεύουν ὡς πρωτότυποι ἐπιγραφαί, ὅτι τὸ πέρας τῆς ἀρχῆς τῆς συγκροτουμένης ἀπὸ ὀλίγην κοιλιάν νομαρχοῦ, ἕνα πόδι Κοσσονάκου, ὀλίγο φ. ο. κ. ὅ. τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐν κλάσμα Μενελάου ὡς μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑγείας φροντίζει ὑπὲρ ὑγείας τῶν προσφιλῶν κτηνῶν, ἄτινα συλλήβδην ὀνομάζονται Ἀθηναῖοι.

Ἀλλὰ τοῦλάχιστον αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁποίων ἡ ὑπονόμευσις

έτελείωσε, δὲν ἤμπορουν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πρὸ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος κατ'ἄσταςιν; Ἡ ἐδάγκισαν καὶ αὐταὶ τὰ μῆλα τοῦ Δαμαλᾶ καὶ ἀφ' οὗ ἐδάμαλίσαν, ἦτοι ἡμάρτησαν, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποδαμαλισθῶσιν, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναδαμαλισθῶσιν;

Αὕτῃ ἡ δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις χρώματος καὶ τῆς λαίδης αὐτοῦ χωματίλας ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ διαμαρτυρήσεις καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χοίρους τοῦ δημάρχου Μεσολογγίου, ἐάν ποτε τοὺς κατέβαινε νὰ ἔλθουν νὰ ἐγγραφοῦν δημόται μετὰ τὸ τέλος τῆς περὶ ἐνστάσεων προθεσμίας, διὰ νὰ μὴ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ μητρώον τῶν ἀρρένων καὶ ἀναγκασθῶν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα.

Ἡ περὶ σιδηροδρόμων μακρὰ ἀγόρευσις τοῦ κ. Λεωνίδα Δεληγεώργη, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ «Αἰῶνι» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἀπεκάλυψεν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινωβουλίῳ, ἓνα τῶν σπουδαιοτέρων πολιτευτῶν, ὅστις συνεχίζων τὴν οἰκογενειακὴν παράδοσιν βεβαίως ἀνοίγει καὶ δι' ἐαυτὸν καὶ διὰ τὸν τόπον λαμπρὸν μέλλον πολιτικῆς ὑπεροχῆς. Τὸν κ. Λεωνίδα Δεληγεώργην εἰχομεν σκιαγραφῆσαι πρὸ τριετίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὅτε τὸ πρῶτον εἶχεν ἐκτεθῆ βουλευτὴς ἐν Μεσολογγίᾳ καὶ τὸν ἐσκιαγραφῆσαμεν οἷος ἐφάνη ἐν ἐνὶ τῶν σοβαρωτέρων ζητημάτων, ὅπερ εἶναι τὸ περὶ σιδηροδρόμων. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνέπτυξε, μόνος ἴσως αὐτός, εὖρος γνώσεων καὶ κατοχὴν τοῦ θέματος τόσην, ὥστε μετὰ τὴν ἀγόρευσίν του οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μείνῃ ὁ διστάζων ἀκόμη ὅτι τὸ σύστημα, ὑπὲρ οὗ συνηγόρησε — τὸ σύστημα τῶν πλατειῶν γραμμῶν — εἶναι τὸ μόνον ὀρθὸν καὶ λυσιτελεῖς διὰ τὸν τόπον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέπτυξε σαφῆ λογικὴν καὶ πείραν ὑπὲρ τοῦ συστήματος αὐτοῦ, δὲν κατεψήφισε ἐν τούτοις τὸ νομοσχέδιον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦτο μᾶς εὐχαρίστησε περισσότερον τῆς ἀγορεύσεώς του, διότι ἐφάνη ὅτι δὲν πολιτεύεται σχολαστικᾶ, οὔτε κατέχεται ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ἀκαμψίας ἀρχῶν, ἀλλ' ὅτι εἰς τὸν opportunisme τοῦ πρωθυπουργοῦ ἀντιτάσσει καὶ αὐτὸς ἄλλον opportunisme, συμπεραίνων ὅτι ἐκ δύο κακῶν, τοῦ καθόλου ναυαγίου τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῆς κατασκευῆς τοιούτων στενῶν, προτιμᾷ τὸ δεύτερον καὶ ψηφίζει ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου.

Πλὴν τῆς οὐσίας τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Δεληγεώργη καὶ κατὰ τύπους αὕτη ἦτο ἀξιοσημείωτος, διότι ὁ κ. Δεληγεώργης ἐγκαινιάζει καὶ παρ' ἡμῖν νέον σύστημα ῥητορικῆς, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν διαλεκτικὴν, ἥτις εἶναι ἐν ἰσχύϊ κυρίως ἐν τοῖς ἀγγλαμερικανικοῖς κοινωβουλίοις καὶ αὕτη εἶνε ἡ ῥητορικὴ τῶν καιρῶν μας. Μαζὺ μὲ τὸν ῥωμαντισμὸν, μὲ τὰ Συντάγματα καὶ μὲ τὰς ἐπαναστάσεις, παρῆλθε καὶ ἡ ῥητορικὴ τοῦ κόμπου, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς φλυαρίας. Καὶ αὐτοὶ οἱ φυσικοὶ ῥήτορες σήμερον ἀγορεύοντες ἀποπειρῶνται νὰ πρᾶξωσι τὰς ἐξάψεις τῶν. Ἡ κατὰχρησις αὕτη τῆς ῥητορικῆς εἶνε ἀκριβῶς ἐθνικὴ, ῥωμαϊκὴ. Ὁμιλοῦν περὶ ἀλαταποθηκαρίου μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάθους μεθ' οὗ ἐρητύρευν ὁ Δημοσθένης κατὰ Φιλίππου καὶ ὁ Κικέρων κατὰ Κατιλίνα. Ἡ ῥητορικὴ αὕτη εἶνε κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα κήρυξις πτωχεύσεως τῆς λογικῆς, ἐπιχειρημάτων, ἐνίοτε καὶ τοῦ δικαίου. Ἐὰν εἰχομεν ἐξουσίαν, θὰ τὴν καταργοῦμεν διὰ νόμου.

Συγχαίρομεν τὸν κ. Λεωνίδα Δεληγεώργη ὅστις τὴν

κατήργησε δι' ἐαυτὸν καὶ συμβουλευόμεν πολλοὺς νὰ τραπῶσιν ἐπὶ τὰ ἔχνη του.

Ὁ ἀτυχὴς Στούπης, ὁ μόνος μεταξὺ τῶν λογίων, — πλὴν ἐνὸς ἄλλου, δυσωνύμου προαγωγῆ, — τὸν ὅποιον ἐστρατολόγησεν ὁ ἀφόρητος, πλέον εἰς τὴν ἑλληνικὴν κεινωνίαν καταντήσας διὰ τὰ ἐπανειλημμένα σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα γεννᾷ, Μενέλαος Νεγροπόντης, πάλιν τὰ μπερδεψε μὲ τὰς ἱστορικὰς του ἀναμνήσεις. Ὁ ἀγαθὸς νέος καὶ ἄλλοτε γράφων εἰς ἡμερολόγιον μᾶς παρέστησεν ὅλους τοὺς Ἀθηναίους φοβεροὺς πραιπιστάς. Μετὰ μεσημβρίαν, ἐγραψεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι θύομεν τῷ Πριάπῳ. Ἡ ὑπὸ τοιαύτην μορφήν παρουσίᾳ ὅλων τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ εἰς τὴν θεομὴν του φαντασίαν ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ, ἐὰν δὲν ἐξηγεῖτο ὑπὸ τῶν μυθολογικῶν πλάνων τοῦ ἀκαταλήπτου ἡ μᾶλλον καταληπτικοῦ συγγραφῆως τῶν **Συνταγματικῶν πλάνων**? Καὶ τώρα λοιπὸν ὅτε παρέβαλε τὴν ὑπόληψίν του πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Καίσαρος, τὴν ὁποίαν ἡ ἱστορία καὶ αἱ «Νέαι Ἰδέαι» παρουσίασαν ὡς πόρνην, πάλιν ἐγίνε θύμα ἱστορικῶν πλάνων, διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν κ. Στούπην ἀνίκανον νὰ διαπράξῃ ἐν ἐπιγνώσει τοιαύτην ἀνηθικότητα. Μακρὰν λοιπὸν τοῦ τοιούτου ἐδάφους, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς μυθολογίας, λεπτεπίλεπτε Τάσσο ἢ Τασάκη, ἀφ' οὗ σου ἀνοίγονται τόσοι ὀρίζοντες ἀνθέων, λεβήτων, θὰ ἐκφυλλίσω, πυροτεχνήματα, ἀποκεντρώσεων, ἀσβόλης, εἰρμού, νημάτων κτλ.

Ὁ μανιώδης μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν κ. Νεγροπόντης ἐκυλίσθη καὶ πάλιν δίκην μεθύσου εἰς τὰς στήλας τοῦ ἐγχωρίου τύπου ὡς ἡθικὸς πλαστογράφος κειμένων. Τί ἀνθρώπος! Μηδαμινὸς πλασθεὶς ἐκ φύσεως, πλουτίσας ἐκ τύχης καὶ ἐξ ἐιδικῆς περὶ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐμπορίου ἱκανότητος καὶ διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως βιογράφος του ἐν ταῖς «Νέαις Ἰδέαις» καὶ ὡς ἐκ τῶν συγγενειῶν τῶν ἐξ αἵματος καὶ τῶν ἐξ ἀγχιστείας ζητεῖ νὰ παῖξῃ ῥόλο σπουδαίου ἀνθρώπου ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ μανία του συνίσταται εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά του ἐν ταῖς ἐφημερίσι. Διοργάνωσε καὶ προεκάλεσε μίαν δίκην, εἰς ἣν ἐσύρθη λειπόθυμος, κλαψάρης καὶ καταγέλαστος, ἀπαλλαγείς τοῦ φρέσκου ἔνεκα τῆς ἐνόχου ἐπιεικείας τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν μέσων, καὶ τῶν χατηρικῶν, τὰ ὁποῖα ἐβάλεν εἰς ἐνέργειαν, ἐξευτελισθεὶς νὰ παρακαλέσῃ ὅλους τοὺς δυναμένους, καὶ ὧν τινα ἀπεκάλυψε πρὸς αἰσχὸς του ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐζήτησε νὰ δώσῃ δημοσιότητα μείζονα εἰς τὰ τῆς δίκης ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἵνα καλύψῃ ὀλίγον τὸν ἑαυτὸν του, ἐπέτρεψεν εἰς τὸ factotum αὐτοῦ, τὸν Ἀναστάσιον Στούπην, περὶ τῆς διανοητικῆς ἀνικανότητος τοῦ οἰοῦ πάντοτε εἰχομεν μίαν ἰδέαν, ἀλλὰ καὶ μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκλόνισεν ἐσχάτως, νὰ πλαστογραφῇ τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ παραστήσῃ δύο ἀγαπητοὺς, δύο ἐντίμους, δύο ἀξιολόγους νέους, τοὺς ἱκανοὺς στενογράφους Βάρλαν καὶ Μάρκον Μίνδλερ, ὡς ζητήσαντας εἰς βάρος τῆς συνειδήσεώς των νὰ θωπεύσωσι τὸ χρυσίον διεφθαρμένου πλουσιῶ. Εἶναι πράγματι εὐτύχημα διὰ τὴν κοινωνίαν μας, ὅτι ἔχομεν ἀκόμη νεολαίαν τοιαύτην, ἥτις νὰ ραπίζει δυνατὰ τοὺς ἀχρείους, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰ μέγαρά καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς ἀτίμους διορισμοὺς, τοὺς ὁποῖους λαμβάνουν ἀπὸ ὑπουργὸν Παπαμιχαλόπουλον

καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἀκυροὶ δυστυχῶς ὁ διάδοχος τοῦ κ. Τρικούπης.

Ἀλλὰ ὁ λοιπὸς τύπος τί ἔκαμε; Σιωπὴν πλήρη! Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσεν τὴν διαμαρτύρησιν τῶν κυρίων Μίνδερ καὶ Βάριλα· δὲν ἠδύνατο νὰ στηλιτεύσῃ τὴν καταγγελλθεῖσαν κακοήθη πράξιν; Ἡ «Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσεν τὴν ὠραίαν διάψευσιν τοῦ κ. Μπουφίδου. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ γράψῃ μιαν λέξιν, αὐτὴ ἡ κομπομένη ἐναντίον τῶν συκοφαντῶν, ὅταν οἱ συκοφαντούμενοι τύχωσιν ἀπὸ τὸ συγγενολόγιόν της; Ὁ «Αἰὼν», ὁ ἀναγκασθεὶς διὰ τὸ κερδοσκοπικόν των πνεῦμα νὰ διώξῃ τὰ χρηματιστικὰ δελτία τοῦ Νεγρεπόντη καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πτωχὴν «Παλιγγενεσίαν», αὐτὸς ὁ ἔχων τόσον δηλητήριον ὅταν πρόκηται νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Βασιλέα, δὲν ἤξιώσε οὕτε προσοχῆς τὸ κοινωνικὸν αὐτοῦ σκάνδαλον.

Διατί δὲ ἡ σιωπὴ αὕτη; Διότι ὁ Νεγρεπόντης εἶναι πλούσιος; Καὶ τὸν κολακεύουν ὅλοι διὰ τοῦτο;

Ὁ τύπος μας λοιπὸν εἶναι τύπος διεφθαρμένος, τύπος συμπερόντων, τύπος κόλαξ, τύπος τυφλός, ἀσυνείδητος, κακοήθης, τύπος διὰ τὸν τύπον;

Τοῦτο μόνον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν χωρὶς ἐλαφροῦς μομφῆς πρὸς τὸν δημοσιογραφικὸν ζῆλον τῶν «Νέων Ἰδεῶν», πῶς τόσῳ σοβαρὰν ἐπιστολὴν, διαχέουσιν ἀπαίσιον φῶς εἰς χαρὰς καὶ λύπην, τοὺς ὁποίους ἐνομιζομεν ὅλον τὸ κοινὸν ὀλιγωτέρων κακοῦργους καὶ ὀλιγώτερον ἐπικινδύνους τὴν εἶχε παρρησιάζοντες εἰς τὸν χαρτοκοφινὸν της ἡ συνάδελφος καὶ δὲν θὰ τὴν ἐδημοσίευσεν, ἐνῶ ἦτο τόσῳ οἰκοδομητικῇ τῆς κοινωνίας διὰ τὰς περὶ Νεγροπόντηδων καὶ Βαλκάνων κρίσεις της, ἐὰν μὴ ἐμεσολάβει ἐπεισόδιον πειράζαν τὴν προσωπικὴν φιλοτιμίαν τοῦ Διευθυντοῦ τῶν «Νέων Ἰδεῶν». Οἱ δημοσιογράφοι πρέπει νὰ ᾔναι γενναῖοι ἢ νὰ μὴν ᾔναι.

Εἰς τὴν καθ' ἑκάστα ἀνάλυσιν τῆς μετὰ τῆς Πιστωτικῆς Συμβάσεως ὁ κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης ὑπερησπίσθη τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου κατὰ παντὸς δόλου καὶ πάσης κακῆς συνεπειᾶς ἃς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ Σύμβασις μὴ καλῶς συντασσομένη.

Ἰδίως ἀξιεπαινος ἦτο ἡ πρόνοια περὶ τοῦ ἐκ τῶν προτέρων φραγμοῦ πάσης ἀνοικτῆς θύρας δι' ἧς καὶ οἱ σιδηρόδρομοι ἠδύνατο νὰ ἐκμεταλλευθῶσι ὑπὸ πνεύματος ὁμογενικοῦ, ἦτοι ληττρικοῦ.

Ἰδοὺ αἱ παρατηρήσεις του περὶ τοῦ ἄρθρου, τοῦ ἀφορῶντος τὴν μεταβίβασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Πιστωτικῆς εἰς ἀνώνυμον ἐλληνικὴν ἐταιρίαν:

«ὑποθέτω ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἡ κυβέρνησις δὲν ἀποξενούται τοῦ δικαιώματος, νὰ ἐγκρίνῃ διὰ βασιλικὸν διατάγματος τὴν ἐταιρίαν, ἣτις θὰ σχηματισθῇ δυνάμει τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα ὑποβάλλει καταστατικὸν τοιοῦτο τῇ νέᾳ ἐταιρίᾳ, ὅπερ ἐνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ὄρων ἀδύνατον νὰ ἐγκρίνῃ ἡ Κυβέρνησις. Ἀναφέρω ἐν παραδείγματι. ὑποθέσατε ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὑπολογίζει ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θ' ἀπαίτησεν δαπάνην ὀλίκην 20,000,000 φράγκων, ἡ δὲ ἀνάδοχος ἐταιρία βρῇ αὐτὴν μὲ πέντε ἢ ἑξὶ πρόσθετα ἑκατομμύρια, καὶ ζητεῖ τοσοῦτον ποσοῦ μετοχάς, ἃς μέλλει νὰ διαθέσωμεν ἐν τῷ τόπῳ. Τί εἶναι περιπλέον τὸ ὅποιον προστίθεται ἡ ἐταιρία; Εἶναι ἀποζημίωσις ἢ κέρδη των πρώτων ιδρυτῶν; Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ γείνῃ» δὲν πιστεύω, ὅτι θέλει τὸ πράξει ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐνδεχόμενον. Λοιπὸν ὑποθέτω, ὅτι καὶ ἡ

Κυβέρνησις δὲν τὸ ἐγκρίνει· τί θὰ γείνῃ; θὰ γείνῃ ἔκπτωτος ἡ Ἐταιρία; Ὅχι βεβαίως, ἐπὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ὑποχρέωσιν κατὰ τύπους τὴν ἐξετέλεσεν. Ἀλλὰ χροῦ ἡ αὐθαίρεσία αὐτῆ καὶ ἡ κερδοσκοπία περιωρίσθησαν· ἀλλὰ χροῦ οἱ ιδρυταὶ σιδηροδρόμων δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ λάβωσι τὰς προκαταβολὰς αὐτῶν, ἡ ἐὰν στηρίζωνται ἐπὶ δικαιολογικῶν ἐγγράφων, ἀλλὰ θὰ ἐγκρίνῃ ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων μετὰ τὴν δημοσίαν ἐκδοσιν τῶν μετοχῶν. Τί θὰ γείνῃ;

Ὁ κ. Λ. Δεληγεώργης διὰ τῶν ὀλίγων τούτων ἀπέδειξεν ὅτι ὡς πολιτευόμενος δὲν θὰ κολακεύσῃ τὰς ἡκιστα ἐντίμους καὶ τὰ μάλιστα κακοήθεις τάσεις, τὰς ὁποίας ἀνέπτυξεν ἐν τῇ μικρᾷ μας κοινωνίᾳ ἡ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως καταρρεύσασα ὁμογενικὴ ἀπληστία, ἣτις ἤγειρεν ἐπίσημον κλόν εἰς τὴν Ἀγίαν Δημοκρασίαν—τὸ Χρηματιστήριον—θεόττητα ἐθνικὴν, εἰς τὴν προσφέρει ὀλοκαυτώματα τὰ βαλάντια καὶ τὰς ὑπάρξεις τῶν ἀτυχῶν οἰκογενειῶν.

Ἐχάρημεν κυρίως διὰ τὴν πανηγυρικότητα μεθ' ἧς ἐτελέσθησαν προχθὲς ἐν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ αἱ ἀθλητικαὶ εἰς τὴν γυμναστικὴν ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῶν Γυμνασίων. Ἐνώπιον πολλῶν ἀρχῶν καὶ κόσμου πολλοῦ καὶ μουσικῆς καὶ μουσικῶν καὶ ξεθωριασμένων μπερντέδων ὅπως σκιαζοῦσι τὴν ἐν φωτογραφικῷ συμπλέγματι παρουσίαν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ πλήθους ἄλλου διὰ τῶν κιγκλιδῶν ἐν περιτειχίσματι ἀπολαμβάνοντες, ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις ὑπερδιακοσίων μαθητῶν μετὰ μοναδικῆς τάξεως, καὶ ἀφοῦ ἐπρολόγισεν ὀλίγα τινὰ ὁ Διευθυντὴς κ. Φωκιανός.

Ὁ κ. Φωκιανὸς ἐν ἀληθείᾳ συναισθηθεὶς τῶν διαστάσεων καὶ τῆς σοβαρότητος, ἣν πρέπει νὰ λάβῃ παρ' ἡμῶν ἡ γυμναστικὴ, ὡμολόγησεν ὅτι οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν τῶν ὅσα ἔδει γενέσθαι ἐγένοντο καὶ ὅτι ὅχι πράξεις προσεκάλεσε τὴν κοινωνίαν ἵνα ἐπιδείξῃ, ἀλλὰ μόνον ἰδέαν.

Ἡ ἰδέα ὅμως αὕτη ἐξεδηλώθη διὰ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων ἐν ἀρμονικῇ καὶ ρυθμικῇ ἀσκήσει τῶν μαθητῶν κυρίως διὰ κονταρίων εἰς στρατιωτικὰς κινήσεις καὶ ἐλιγμούς καὶ εἰς ἄλλα τῆς ἐπιρρώσεως τῶν μυῶν καὶ εὐθυτενείας καὶ πλαστικότητος τοῦ σώματος γυμνάσια. Ἐγένοντο τοιαῦτά τινα ἀνρριχητικὰ καὶ ἐπὶ τοῦ διζύγου. Ἐν δὲ τῇ καθημερινῇ τοῦ ἔτους ἀσκήσει γίνονται καὶ πολλὰ ἄλλα καὶ ἄλλα καὶ δίσκος καὶ ἐπὶ τοῦ μονοζύγου ἀναπτερώσεις καὶ λοιπά.

Ὅλα αἱ κινήσεις ἐγένοντο μετὰ μεγάλου ρυθμοῦ, ὑπακούουσαι στιγμῆδον εἰς τὴν προστακτικὴν βοήθην τῶν ἀθλητικῶν πνευμόνων τοῦ διευθυντοῦ.

Ὅλα αὐτὰ κατωρθώθησαν μὲ τὰ ψέματ' αὐτοῦ διότι ἡ κατάστασις τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν. Ἡ γέφυρα εἶναι ἐτοιμόρροπος· πολλὰ διζύγα ἐπίσης· ἀλτήρων—τῶν σπουδαιότερων τῆς γυμναστικῆς ὀργάνων—δὲν ὑπάρχουν ἢ δέκα ζεύγη διαφόρου μεγέθους ἀνὰ ἓν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσι τὸ ὀλιγώτερον ἑκατὸν ἢ διακόσια. Τὰ περὶ τὸ προσωπικὸν τῶν διδασκάλων ἀποβαίνουν πολλάκις ἀναντα, κάταντα, ρουσφετικὰ. Τινὲς τῶν καθηγητῶν τῶν γυμνασίων, ἐν οἷς καὶ θεολόγος τις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἀντέδρων εἰς τὴν φοίτησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὸ Γυμναστήριον. Ἐκ τῶν Γυμνασιαρχῶν ἀξίος ἐπαίνου εἶναι ὁ κ. Γραμματικὸπουλος μετὰ ζήλου παρακολούθησας τὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν εἰς τὴν γυμναστικὴν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ γινόμενα εἶναι πολλὰ καὶ τοῦτο κατὰ

μέγα μέρος οφείλεται εἰς τὸ προκληθὲν βασιλ. διάταγμα ὑπουργοῦντος τοῦ Μαυροκορδάτου, πρώτου δώσαντος τὴν μείζονα ὥθησιν, δι' οὗ ἡ γυμναστικὴ ἀποκατέστη μαθηματικὸν υποχρεωτικόν.

Ὁ κ. Λομβάρδος βαίνει ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐκείνου· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν, ἐλπίζομεν ὁ κ. Λομβάρδος νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, ἀπαξ διὰ παντὸς λαμβάνων γενναίαν ἀπόφασιν περὶ πλήρους κατάρτισμους τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου καὶ σύγχρονον συγκρότησιν παραρτημάτων παρ' ἐκάστῳ Γυμνασίῳ.

Ἐπὶ τούτοις συγχαίρομεν τὴν κ. Φωκιανὸν ἐπὶ τῇ θέρμῃ, ἣν ἀνέπτυξεν ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὸν προτρέπομεν νὰ συστηματοποιήσῃ κατὰ τὸ ἐπιόν τὰς ἐνεργείας του, συνδέων τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνασυστάσεως τῆς γυμναστικῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ τόπου.

Εἰς τὴν προσοχὴν τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομείου :

Φύλλα μας στελλόμενα εἰς Κόμην χάνονται.

Φύλλα μας συνδρομητῶν ἐν Λαρίσσει ἢ χάνονται ἢ διδονται τὴν ἐπαύριον τῆς ἐκείσε ἀποστολῆς των.

Φάκελλοι ὁλόκληροι ἐκ 50 φύλλων ἕκαστος διὰ Λαρίσσαν ἀπωλέσθησαν.

Ὁ κ. Γεώργιος Σουρῆς ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν δύο τόμων ποιημάτων αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος τόμος θὰ περιέχῃ ποιήματα δημοσιευθέντα μὲν ἤδη, ἀλλὰ τὰ ὅποια εὐχαρίστως θ' ἀναγνωσθῶσι καὶ πάλιν, ἄλλα διὰ τὴν παντοτεινὴν καλλονὴν των καὶ ἄλλα ὡς δημοσιευθέντα πρὸ τούτου καιροῦ, ὥστε εἰς ὅλους μας θὰ φανῶσι νέα. Ὁ δεῦτερος τόμος θὰ πληρωθῇ νέων ποιημάτων ἄλλου κόσμου παρὰ τὸν συνῆθη τῆς τρεχούσης πολιτικῆς, ἐξ οὗ συνήθως ἐμπνέεται. Θὰ ἦναι λοιπὸν τὰ πλεῖστα ἀπροσδόκητα καὶ θὰ ἴδωμεν ὅλοι ἐν τῷ Β' τόμῳ νέον Σουρῆν, τὸν ὁποῖον ἐφάνταζόμεθα ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἀπηλαύσαμεν ἔτι, διότι οἱ ὅροι τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως δὲν τῷ ἐπέτρεψαν εἰσεῖν νὰ φανῇ ἀκέραιος ἐν μεγάλῃ τινὶ ἔργῳ, ἐνδελεχοῦς ἐμπνεύσεως καὶ κατεργασίας. Ἐνῶ ἐκ των μικρῶν δοκιμίων σκηνῶν, ὡς αἱ «Ἄλλ' Ἀντ' ἄλλων», ὁ

«Ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Γιάννη», ἡ «Ἐπάνοδος», ἡ «Ἐπιδημία», τὰ ὅποια καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ παρεστάθησαν ἐν μέσῳ ἀενάων γελῶτων καὶ παιδρῶ ἐνθουσιασμοῦ, ὧν ἐξ ὅλων των νεωτέρων Ἑλλήνων ὁ Σουρῆς μόνον ἠξιώθη εἰς τόσῳ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐνοϊκὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνῆθη ψυχρότητα, μεθ' ἧς συνήθως τὰ πρωτότυπα γίνονται δεκτὰ ὑπὸ τοῦ κοινού, ἐφάνη ὅτι ἡδύνατο μέχρι μεγάλης κωμωδίας νὰ ὑψωθῇ, ἐὰν τοῦ ἐδίδοτο ἄνεσις καὶ μόνον ἄνεσις.

Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ, ἡ μόνη ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐναῖριον Σουρῆν πραγματικὴν ὑπαρξίν ἐπὶ τῆς κλασικῆς αὐτῆς γῆς, καθὼ συνδέσασα αὐτὸν μετὰ των ἐφημερίδων, ἐξ ἀνάγκης κατεκερμάτισε τὴν ἐμπνευσίν του εἰς μικρὰ καθημερινὰ ἔργα, τὰ ὅποια φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς δημιουργικῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς πρωτοτυπίας, καὶ ἀποπνεύουσιν ὅλα τὸ ἄρωμα τοῦ ἀνεξαρτήτου καὶ ἀπαθούς σατυρικοῦ, ἀλλὰ φέρουσι συγχρόνως καὶ τὸν τύπον τῆς γεννήσεώς των, συλλαμβανόμενα καὶ βλέποντα τὸ φῶς ἐν ὀρισμέναις ἡμέραις καὶ ὥραις, αὐτὰ τὰ τυχοδιωκτικὰ πλάσματα ποιητικῆς φαντασίας.

Ἡ ἔκδοσις των ποιημάτων του σκοπὸν ἔχει νὰ προικίσῃ τὸν Σουρῆν μὲ ὀλίγην ἡσυχίαν, ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη ἀγωνιζόμενον ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πολιτικῇ, θερμότερον, ἀγνότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον μεταξὺ ὅλων των ἀνεξαρτήτων δημοσιογράφων — διότι εἶναι δημοτικώτερος ὅλων μας — καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ μὴ προσπορίσαντα διὰ τὴν ὕλικήν του ὑπαρξίν — διότι οὔτε ἐπὶ βελούδου ἐγεννήθη, οὔτε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ καθυποτάξῃ ὑπὸ τοὺς κανονισμοὺς βιοτεχνικοῦ τινος ἐπιχειρήματος — οὔτε τὰ κατὰ μῆνα εἰσοδήματα των ἐφημεριδοπωλῶν παιδῶν.

Ἡ κοινωνία ὅλη τὸν ἀγαπᾷ, τὸν λατρεῖ σχεδὸν, ὅλαι αἱ τάξεις τέρπονται μὲ τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, τῆς φράσεως καὶ τοῦ στίχου του, μὲ τὴν εὐθυμίαν τῆς πρωτοτύπου ἀπόψεως, μεθ' ἧς βλέπει αὐτὸς τὰ πράγματα, μὲ τὴν ὀρθοφροσύνην, ἥτις ἀντανάκλᾳ ἐν τοῖς γραφομένοις του, ἔχουσα ἴσως τὴν πηγὴν τῆς ἀπὸ τῆς πρὸς μητρὸς χιακῆς καταγωγῆς του, μὲ τὴν δύναμιν, ἣν ἐνίοτε περιβάλλεται, καὶ μὲ τὸν βαθὺν, ὑπὸ των ἡλιθίων, μόνον μὴ ἐννοούμενον, πόλεμον, ὃν ἐν ἐκάστη στροφῇ του διεξάγει κατὰ των ἠθικοπολιτικῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῆς διανοη-

9=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"=9

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδὲ ἀριθ. 299)

Συνεχισιά.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωΐας οἱ φοιτηταὶ εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πάλιν κραυγάζοντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Τὰ πράγματα εἶχον ἐκτραχυνθῇ, ὁ λαὸς ἦτο διατεθειμένος εὐμενῶς ὑπὲρ των φοιτητῶν.

Τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Τάκερμαν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον εἶναι ἐστὶα πάσης κομματικῆς διαρρέσεως, καὶ

ὅτι ἐκεῖθεν δίδεται τὸ σύνθημα πάσης πολιτικῆς διαταρξέως, ἠλήθευε τότε ἐν ὅλῃ τῆς λέξεως τῇ σημασίᾳ.

Οἱ τότε φοιτηταὶ δὲν ἦσαν παιδάρια μόλις χνοάζοντα, ἦσαν μυστακίαι ἄνδρες μεστοὶ παντὸς εὐγενοῦς φρονήματος.

Τὸ Πανεπιστήμιον ἦτο πράγματι ἄστυλόν ὡς ἱερὸν βῆμα τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Ὁθωνίου Πανεπιστημίου δὲν ἐπηρκοῦντο μόνον εἰς γελοίας ζητωκραυγὰς καὶ ἐτι γελοιωδестέρας φωνασκίας, ἐλογχίζοντο, ἀλλὰ δὲν διελύοντο διὰ καταβρέγματος πυροσβεστικῆς ἀντλίας. Ἐγίνωσκον νὰ σύρουν τὸν λαὸν κατόπιν αὐτῶν, νὰ ἡγοῦνται εἰς τὴν διάδοσιν πάσης εὐγενοῦς ιδέας, νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, νὰ συγκλονῶσι καὶ καταρρίπτωσι κυβερνήσεις καὶ νὰ ἐπιβάλωσι τὰς ἀπαιτήσεις των εἰς τὴν βασιλείαν.

Εἰς τὴν λόγχην τοῦ στρατοῦ ἀντέτασσον λίθους καὶ δὲν ὑπεχώρουν.

Ἦτο ἡ τότε νεότης τοῦ Πανεπιστημίου ὅσον γενναῖοφρων τοσοῦτον καὶ ἀνδρεία.

Ἦτο πράγματι τὸ Πανεπιστήμιον τότε φλογερὸ καμίνι καὶ οὐχὶ ἐστία τέφρας καὶ ἡμιμαθείας.

τικῆς καταπτώσεως, ὑφούμενος ἐν τούτῳ εἰς ἀληθῆ κλασικὸν σατυρικόν.

Ἀλλὰ ἡ κοινωνία ἐξ ἀνάγκης διὰ τὸ περιορισμένον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ κρατεῖ τὸν τύπον ἀκόμα εἰς σπάργαν καὶ δὲν τὸν ἀρίνει νὰ ἀνταμείψῃ κατὰ τὴν ἀξίαν του τοὺς σπανιωτέρους αὐτοῦ ἐργάτας. Εἰς τὴν κατὰστασιν διατελεῖ ὁ τύπος, ὁ Σουρῆς ὡς δημοσιογράφος δὲν ἀμείβεται οὔτε διὰ τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἀξίας τῶν ἐργῶν του, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ἐμπορικῶς περὶ ποιημάτων. Διότι εἶναι ἐξ ἐκεῖνων, οἵτινες δὲν ἀναφαίνονται οὔτε πολλοὶ εἰς δεδομένην τινα περίοδον, ἀλλ' οὔτε δύο· ἂν τὸ σπάνιον λοιπὸν ἀποτελῇ τὴν βᾶσιν τῆς ἀξίας, ἡ ἀξία τὴν ἀντιπροσωπεύει τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ Σουρῆ δὲν δύναται νὰ ἐξαργυρωθῇ διὰ τῶν διωβόλων τῆς ἀγορᾶς τοῦ φύλλου ἐν ᾧ γράφει, φύλλου ἀντιπροσωπεύοντος τόσας ἀνάγκας.

Ὅτι δὲν ἐγένετο λοιπὸν ἕως τώρα, εἶναι δίκαιον νὰ γίνη διὰ τὸ μέλλον. Θὰ ἦτο πολὺ βάρβαρος ἡ ἐγκατάλειψις ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας μιᾶς ποιητικῆς ὑπάρξεως, ἥτις ἐπὶ δικαιοσύνην ὠρεᾶν σκορπίζει τὰ ἄνθη τῆς, τόσῳ ἀναφυκτικοῦ καὶ ψυχγωγικοῦ ἀρώματος.

Διὰ τοῦτο οἱ συνάδελφοι τοῦ κ. Σουρῆ ἀπεφασίσανμεν μετ' ἰδιαίχοντος φίλτρου νὰ ἐπιστατήσωμεν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἀγγελιδίων καὶ νὰ γίνη ἐγγραφή ὅσῳ τὸ δυνατόν πλειύνων συνδρομητῶν. Δὲν θὰ κοπιᾶσωμεν δὲ πιστεύομεν πολὺ πρὸς ἐπίδειξιν τοιούτων σκηνῶν. Διότι δὲν πρόκειται νὰ δημιουργήσωμεν συμπαιδείας, ἀλλὰ νὰ κινήσωμεν κεκτημένας τοιαύτας. Καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς νεολαίας, καὶ εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν πλανήτην τῶν κυριῶν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν γαλαξίαν τῶν πρακτικωτέρων γερόντων καὶ εἰς τὰ σύννεφα τῶν παπᾶδων ὁ Σουρῆς ἀγαπάται. Εἰς ὅλους δὲ αὐτοὺς τοὺς κόσμους ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀγγελίας θὰ ὑποληφθῇ ὡς ἀνατολὴ ποθεινῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκδηλώσῃ πρακτικώτερον τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν ἀγάπην των.

Ἡ δημοσίευσίς τῆς ἀγγελίας δὲν ἔχει κύριον σκοπὸν τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, διότι τὰ ἔργα τοῦ Σουρῆ ἅμα δημοσιεύονται καὶ ἀρπάζονται. Ἀλλ' ἔχει ἰδίον σκοπὸν τὴν προπληρωμὴν τοῦ

Ὁ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου πολιτικὸς σῆλος εἶχε μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰ κατώτατα κοινωνικὰ στρώματα.

Ὁ λαὸς ἐβόα :

— "Ἄν τολμήσουν νὰ βάλουν χέρι κατὰ τῶν φοιτητῶν, ὁ βασιλεὺς θὰ πάῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦρθε.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καθ' οὗ πλέον κατεβόων πάντες, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ.

Ἀλλὰ τὴν παραίτησίν του οἱ φοιτηταὶ δὲν ἐθεώρησαν ἐπαρκῆ ἱκανοποίησιν, ἀπήτουν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου.

Αἱ ἀπαιτήσεις των μετετράπησαν.

Ἦθελον τὸν καθορισμὸν τοῦ διαδόχου, τὴν σύστασιν τῆς ἐθνοφυλακῆς καὶ τὴν πραγματικὴν τοῦ Συντάγματος λειτουργίαν.

Τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα εἶχε μεταφερθῇ εἰς τὸν στρατὸν, αἱ δὲ γυναῖκες ὁμίλουν μετὰ πρωτοφανοῦς θράσους κατὰ τῆς βασιλείας καὶ ἐνέσπειρον τὴν τόλμην καὶ εἰς αὐτὰ τὰ νήπια.

Ὁ βασιλεὺς περιεφρονεῖτο ἐπιδεικτικῶς.

Εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ λαὸς τῷ ἔστρεφε τὰ νῶτα, οἱ δὲ ἐκ-

ἀντιτέμνου, ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐκδοσις τῶν δύο τόμων ἐκτυπωθησόμενων φιλοκαλῶς.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Ἰδῶνος, τῆς Ἐφημερίδος, τῆς Νέας Ἐφημερίδος, τῶν Νέων Ἀπελῶν, τοῦ Ἑξαπύλου καὶ τοῦ Μὴ Χάνεσαι δέχονται ἐγγραφὰς προπληρονόντων καὶ μὴ προπληρονόντων συνδρομητῶν.

Ἄς ἰδῶμεν πόση εἶναι ἡ μαγνητικὴ δύναμις τῶν φύλλων αὐτῶν καὶ τί ἀξίαν ἔχουσι ὅλα τὰ πλατωνικὰ φιλοφρονήματα τῶν ὁποίων ἔτη ὀλόκληρα εἶναι ἀντικείμενον ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀγγελλομένων ποιημάτων.

Σοβαρωτάτας σκέψεις περὶ τῶν αἰγυπτιακῶν πραγμάτων ἔγραψεν ἡ χθεσινὴ «Νέα Ἐφημερίς». Συνιστῶμεν αὐτὰς κυρίως εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ.

Ἡ πτωχή ἡ Γαβριέλλα! Ἦτο καλλιτέχνις, ἦτο αἰδὸς, ἦτο μαυρομάτις, ἦτο καλοκαμωμένη, ἦτο ἐξυπνος, ἦτο φαῖδρᾶ, ἐτοιμολόγος, κανονικωτάτη, σεμνὴ τὴν μορφήν καὶ τοὺς λόγους καὶ τὸ ἦθος. Εἶχε καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς, τὸν Φ. ἐκ Πειραιῶς, ἀλλάσσοντα τὰς ἐρωμένας του μετὰ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς κάμνει τὰ ταξειδιὰ τῆς ἡ Ἐταιρία, ἧς εἶναι Πράκτωρ. Ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὴν. Ἀλλ' ἡ Γαβριέλλα εἶχε πάρει ἑστὰ σωστὰ τὰ ἐλαφρὰ αὐτὰ κ' ἐνίοτε ἐγκληματικὰ ἐρωτιδιὰ τῶν ἡμετέρων δανδήδων. Λέγεται ὅτι ὁ Φ. τῆς ἐφάρθη ἱπποτικᾶ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως. Ἀλλ' ἡ Γαβριέλλα δὲν ἐννοοῦσεν ἱπποτισμὸν χρημάτων, ἀλλὰ ἱπποτισμὸν καρδίας. Καὶ προχθὲς λοιπὸν μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του, τοῦ ἀρίνει ἐπιστολήν, ἐκκενώνει δις πιστόλιον εἰς τὸ στόμα τῆς καὶ πίπτει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ἐραστοῦ τῆς, τοῦ δωματίου τοῦ ὁποίου ἡ ἀτμοσφαῖρα τίς οἶδε ποῖα αἰσθήματα ἀντὶ ὀξυγόνου ἐκρυσπεν. Ἄφισε καὶ μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ ἄλλην πρὸς τὴν ἀδελφήν τῆς. Ἡ καυμένη ἡ Γαβριέλλα ἦτο τόσον καλὴ, τόσον γελαστὴ, τόσον εὐμορφὴ καὶ... τόσον γενναία. Ἀδιάφορον θὰ εἴπωσιν οἱ φίλοι τοῦ Φ. ἦτο... ἄς μὴ εἴπωμεν τί θὰ εἴπωσιν ἡ σχολὴ τῶν διεφθαρμένων ἥτις θὰ εἶχε δικαίωματος ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς φύσεως, ἂν εἶχε ἵχνη

τὸς τῶν καφεψείων καθήμενοι οὔτε ἀπεκαλύπτοντο, οὔτε ἠγείροντο κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως διάβασιν.

Τὸ : «θὰ τὸν διώξωμε τὸν κουφὸ», εἶχε καταντήσῃ φράσις τῆς μόδας.

Ἡ Μαριγούλα ἦτο ἤδη κατενθουσιασμένη.

Ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς ἐν οἴκῳ συζητήσεις καὶ παρώτρυνεν αὐτοὺς νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐβάλῃ λόγον.

Πάντες οἱ γνώριμοί τῆς παρεκλήθημεν νὰ ὀδηγήσωμεν τὰς οἰκογενεῖας μας εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἐν ὀρισμένῃ ἡμέρᾳ ὅπως τὴν ἀκούσωσιν.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὴν καθορισθεῖσαν ἡμέραν, ἡ αἴθουσα τοῦ οἴκου τῆς Μαριγούλας ἦτο πληρὴ παρθένων καὶ φοιτητῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραπτον καὶ ἡ μορφή τῆς εἶχε λάβει ἐντελῶς ἀρρενωπὴν φυσιογνωμίαν.

Ἐφόρει τὸ σκέτο φουστάνι τῆς καὶ τὸν ἀπλοῦν σάκκον.

Ἐφερε κόκκινη κορδέλα ἔς τὸ λαιμὸ καὶ κόκκινος φιόγκος περιεκόσμηε τὸν τῆς κόμης τῆς κρόβιλον.

Εἶχε καὶ ἓνα γαρούφαλο εἰς τὴν μεσαίαν τοῦ σάκκου τῆς κομβιοδόχην.

τῆς καρδίας τῆς Γαβριέλλας. Αὐτὴ ἀπήλλαξε τώρα τὸν Φ. ἀπὸ τὸ βάρος τῆς καὶ δύναται αὐτὸς πάλιν ἐλεύθερα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δουλειά του.

Τί λογικὴ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»: Ἐπειδὴ ἡ Βουλὴ ἐδέχθη τὸν Μωραϊτίνην, νὰ δεχθῇ καὶ τὸν Σιβιτανίδην! Ἐπειδὴ ἔπραξεν ἐν ἔγκλημα, νὰ διαπορίξῃ καὶ ἄλλο! Ἐπειδὴ δὲν ἐτιμώρησε τὴν Αἰγιναν, ν' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον καὶ τὴν Καλχυπάκην! Ἐπειδὴ ἔχει ἐν στίγμα, ὡς προσ θέσῃ καὶ δεύτερον!

Τὰ θεατρικὰ τοῦ Φαλήρου δὲν εἶναι ὅπως τὰ ἀντελήφθημεν πρώτην φοράν ἐν τῇ σκοτεινῇ παράγκᾳ τοῦ Βυθουοῦ ὅπου εἶχομεν ἀκούσει εἰς πρόβας ὀλίγας φωνάς, εἰμεθα καὶ παραγεμισμένοι ἀπὸ πληροφορίας ἐνδιαφερομένων. Ἐκμάαμεν καὶ κατὰ συγχύσεις φοβεράς. Ἐταυτίσαμεν τοὺς δύο τενόρους. Ὑπελάβομεν τὸν Καὺλαν διὰ Λατὺ. Ἐνῶ ὁ Λατὺ προχθὲς παρουσιάσθη εἰς τοὺς Δραγόνους εἶναι μὲν νεώτατος ἀλλὰ μόνον νεώτατος. Ψάλλει μετὰ δυσκολίας καὶ μετ' ἐξάψεως κωμικῆς. Τίποτε κρυστάλλινον δὲν ἔχει ἡ φωνή του. Ὁ Καὺλας εἶναι πολὺ δροσερώτερος, μεθ' ὅλην τὴν διαμκρτύρησιν τοῦ ὀνόματός του. Ἡ Λασσὰλ εἶναι κατὰ δύο ἔτη πρεσβυτέρα. Καμμία ἄλλη διαφορὰ, πλὴν τῆς παρόδου δύο χρόνων, ἀποτυπωθεῖσα καὶ εἰς τὸ ἔστω καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἀλλ' ὡς εὖρημα τοῦ κ. Κατσίμπαλη πρέπει νὰ ἐκληρῇ ὁ βαρύντονος κ. Μπορέλ. Ἀ! λόγον δὲν ἔχει. Εἶναι ἀπὸ τὴν Καϊσάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶταί του εἶχαν ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὰ χερουδικὰ του, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Τραπεζοῦντος, ὅπου ἐτελειοποιήθη. Μεσολαβήσει δὲ τοῦ φίλου μας καὶ συμπολίτου του κ. Ἰεροκλῆ προσελήφθη εἰς τὸν φαληρικὸν θίασον. Ἡ Ἰωάννα Ἀνδρέα ἐξκολοθεῖ νὰ φέρῃ τὰ κλαψιάρικα μοῦτρά της ἀπὸ τραγοῦδι ὅμως δὲν πάγει κακὰ. Ἐν γένει ἀπὸ τὰς πρώτας κρίσεις μας ἀφαιρέσατε ἐν 50]00 καὶ ἔχετε τὴν ἀλήθειαν. Τί νὰ σᾶς κάμωμεν. Εἰμεθα προσεφλητικὴ Τράπεζα εἰς τὰ θεατρικὰ μας.

Ἐρυνθὰ καὶ ὑποτρέμουσα ἐπλησίασε τὴν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης τράπεζαν καὶ ἐπακούμισε τὴν ἀριστερὰν ἐπ' αὐτῆς παλαμν.

Διευθέτησέ πως τοὺς πρὸ τοῦ μετώπου τῆς ἀτάκτως καταπίπτοντας βοστρύχους τῆς κόμης καὶ εἶπε τὸν λόγον ἀποτόμως ἀρχομένη:

«Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, κυρίαι, αἵτινες ἐλάβετε τὴν καλωσύνην νὰ με τιμῆσετε.

»Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου νεότης πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνέλαβε τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὅπως ἐκ παντός μέσου ὑπερασπισθῇ τοὺς ἐλευθέρους τῆς πατρίδος μας θεσμούς, τὸ Σύνταγμα.

»Πρέπει νὰ ἔλθωμεν ἄρωγοὶ αὐτῶν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις.

»Δὲν εἶναι πρώτη φορά, κυρίαι, καθ' ἣν, ὡς Ἑλληνίδες, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες θ' ἀντιτάξωμεν τὰ μὴ λάσια στήθη μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

»Ἡ Μπουμπουλίνα ὠδήγει στολίσκον καὶ ἐτροφοδοτεῖ τὸ Μεσολόγγιον διασπῶσα τὸν πυκνὸν τουρκικὸν στόλον.

»Αἱ Σουλιώτισσαι ἐμάχοντο παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο κομμάτι ἡ «Νύχτα καὶ ἡ Μέρα» τοῦ Λεκὰ εἶναι ἀνούσιον καὶ ὡς μουσικὴ, ἀνούσιον καὶ ὡς λιμπρέτο, ἀχρεῖον ὡς παράστασις, βωμολογικὸν ὡς ὑπαινιγμός, ἀναιδὲς ὡς φίλημα, ἀνυπόφορον ὡς εὐφυλογία. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν Μέρα καὶ Νύχτα, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οὔτε μέρα ἦτο οὔτε νύχτα, οὔτε ψάρι, οὔτε κρέας. Ἐξαίρουμεν μερικὰς κορίστας αἱ ὁποῖαι ἦσαν πράγματι κρέας καὶ τὴν Ἰωάνναν Ἀνδρέ, ἥτις εἶναι ὀλίγον ψάρι.

Ἐν τῇ παραστάσει τῆς «Τραβιάτας»:

— Πῶς ὠνομάσθη ἡ Τραβιάτα Κυρία με τὰς Καμελίας;

— Διότι εἰς τοὺς τόσους ἔρωτάς τους εἶχεν σύνθημα: τὸ κάμε λείας.

ΚΑΤΩ Η ΜΟΔΑ

Οἱ οἰκονομολόγοι τῆς Δύσεως φωνάζουν τῶν κυριῶν τὰ λούσα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν, γιὰτί μ' αὐτὴ τῇ μόδᾳ οἱ κύριοι τρομάζουν, καὶ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀπογυναικωθοῦν. Κι' ἄμα κανεῖς 'στὰ βρόχια τοῦ γάμου δὲν μπερδεύη, μαραίνεται κι' ἡ φύσις κι' ὁ κόσμος 'λιγοστεύει.

Καλὰ σας ζυπνητούρια, ὦ οἰκονομολόγοι, τόσο καιρὸ φωνάζω μονάχος μου γι' αὐτὰ, μὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα οἱ σοβαροὶ μου λόγοι, κι' ἡ μόδα ὅλο τρέχει ἀντὶ νὰ σταματᾷ. Τώρα ζυπνᾶτε μόλις, σοφώτατοί μου ξένοι... τόσο καιρὸ σᾶς εἶχαν τὴ γλῶσσά σας δεμένη;

συζύγων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ἐν χορῷ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡττᾷ, κατέρριψαν ἑαυτὰς κατὰ βαράθρων.

»Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐξεγείρω τὸ φρόνημα ὑμῶν διὰ τετριμμένων παραδειγμάτων, πρέπει νὰ φανῶμεν ἡμεῖς αὐταὶ κατὰ τὸ ἔπος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀγαθαὶ γυναῖκες.

»Ὅπου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου ἡ ἀδελφοῦ μάχεται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἀδελφὴ, ἡ τοῦ ἀνδρὸς δυνάμεις τριπλοῦται.

»Καὶ ἤδη πρόκειται περὶ μάχης κρατερᾶς, περὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ καταπαταυμένου Συντάγματος.

»Ὁ Ὅθων πρέπει νὰ φύγῃ.

»Πρέπει νὰ παραιτηθῇ.

»Πρέπει νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου.

»Πρέπει, ἂν μείνῃ, νὰ βασιλεύῃ καὶ οὐχὶ νὰ διοικῇ.

»Τέλος δὲν τὸν θέλομεν.

Ἐπὶ τέλους, σεῖς ἑλληνίδες, δὲν αἰσχύνεσθε, μία γυνὴ ἀλλοδαπὴ, μία Ἀμαλία νὰ ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.